

Edebiyat bahçesinden bir meyve...

Ömer'in Çocukluğu

Muallim Naci

Bu kitabın sahibi:

.....

.....

TAKDİM

Muallim Naci edebiyatımızın önemli simalarındandır. “Ömer’in Çocukluğu” isimli eserinde sekiz yaşına kadar olan çocukluk anılarını anlatır. Hayatını hatırat türünün gerektirdiği şekilde olduğu gibi aktarmaya çalışır. Kendi hayatının yanında devrini, o dönemin hayat şartlarını ve çevresindeki insanları iyi bir şekilde tasvir eder. Kullandığı sade ve samimi dil, Ömer Seyfettin’in hikâyelerinde kullandığı dile benzer. Mutluluk, aile sevgisi, yardımseverlik gibi konuları işlediği bu eseri çocukların ufkunu açacak niteliktedir.

Faruk ÇINAR

Ömer'in Çocukluğu

Saraçhanebaşı'ndaki Evimiz ve Ailem

Bizim Ömer diyor ki:

Kıztaşı semtinde dört yol ağzından Sofular'a doğru inerken İbn-i Melek Hazretleri'nin defnedildiği yüksek mezarlık sağda kalacak şekilde gidince, sağda bir çeşmeye rastlarsınız. Bu çeşme uzun zamandır civar halkını uzak çeşmelere gitmekten kurtarır. Bu durum çeşmeyi gururlandırır. Bu çeşmenin hemen karşısında oldukça uzun bir sokak görülür. Sokak, Nureddin Dergâhları'ndan biriyle son bulur.

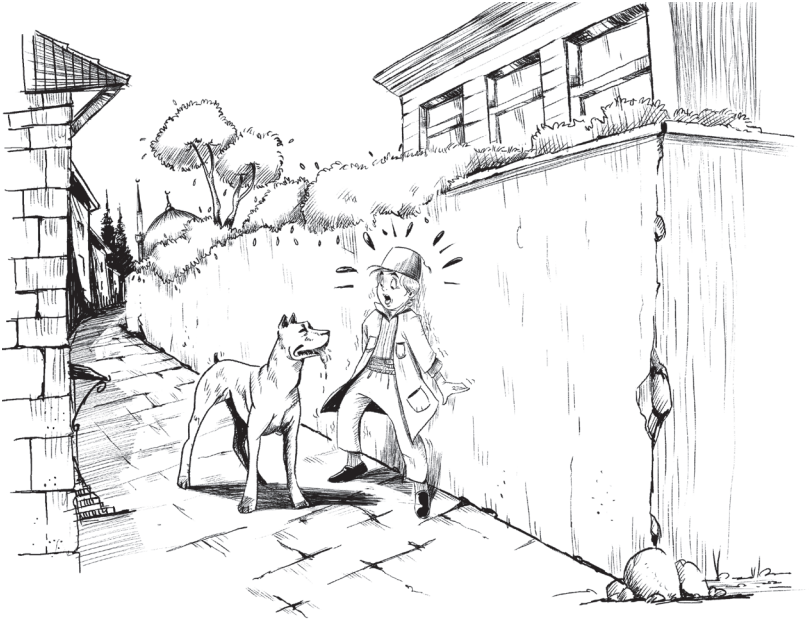
Dergâhın sol tarafına dönüp orada incelen yoldan ilerleyen, kendini ötekenden daha uzun

Çelebi Sokağı'nda bulur. Bu sokağın sonundaki taş mektebin önünden sola dönünce görülecek yokuş Saraçhanebaşı'na çıkar.

Bir gün o yokuştan iniyordum. En sevdiğim uzun hırkam üzerimdeydi. Bu hırkayı, içinde ve dışında ikişerden dört cebi olduğu için çok se-verdim. Ceplerime yemiş ve ufak tefek oyuncak koyabiliyordum! Diğer hırkalarımda ikiden fazla cep bulunmazdı! Giyilme sırası dört cepli hırkama gelince yüzüm gülerdi. Yüreğimde o derece bir sevinç olurdu ki, hemen ellerimle hırkanın göğsüme gelen iki tarafını okşamaya ve “Oh! Oh!” diye diye odanın içinde oynayıp zıplamaya, dönüp dolaşmaya başladım.

İne ine mektebin hizasına geldim. Bir iki adım daha attım. Eve gitmek üzere Çelebi Sokağı'na saptım. Karşıma birdenbire kuyruğu kesik bir köpek çıktı. Sürekli havlıyordu. Üzerime saldırdı. Beni mektebin duvarına sıkıştırdı. Göğsüme doğru pençelerini atmaya kalkıştı. Ben ağlamaya, haykırmaya başladım. Bir taraftan da kendimi kurtarmaya çalışıyordum. Şaşırmıştım. Kimden yardım isteyeyim? Sokakta köpek benden başka kimse yoktu. Caddeden de kimse geçmiyordu.

Besbelli bağrıışlarım işitilmiş. Mektebin karşı-sındaki konağın alt katındaki pencereden iri bıyıklı bir adam başı göründü. Bir veya iki kere “Hoşt!” dedi. Köpek benimle uğraşmaya devam

ediyordu. Her nasılsa, bir ara önünden savuşarak kaçmaya yeltendim. Arkamdan yetişti. Omuzlarıma doğru sıçradığını hissettim. Feryadı kopardım. Bu hâlimi pencereden seyreden adam, lütfedip bir kere daha “Hoşt!” diye bağırdı. Hayvanın pençeleri sırtımdan sıyrılıp indi. Korkumdan arkama dönüp bakamıyordum. Sesim de kesilmişti. Ağlaya ağlaya koşuyordum.

“Kurtuldum!” diyecek kadar koştum. Soluk soluğa kalmıştım. Durdum. Arkama baktım, köpekten eser yok. Biraz kendime geldim. Köpeğin bir şey yapıp yapmadığını anlamak için sağ elimi en sevdiğim hırkamın ensesine doğru